

Ruhumun Sinsi Kıyısı
Meryem Mut

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Tuba Aslantaş

Sayfa Tasarım: Seda Taşçı

Kapak Tasarım: Kemal Taşçı

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Aralık 2025

ISBN: 978-625-5779-73-1

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

RUHUMUN SİNSİ KIYISI

Meryem Mut

RUHUMUN SİNSİ KIYISI

Her şey, aslında mutlu bir yolda ilerleyebilirdi. Belki başka bir zaman diliminde, farklı bir bedende, kaderin kıyısında bekleyen bambaşka bir ben olsaydım... Ama şu an, ben yalnızca gecenin dipsiz karanlığına karışmış, zoraki alınmış bir nefesten ibaretim.

Dolunay, gökyüzünde bembeyaz, iltihaplı bir yara gibi asılı duruyor. Işığı, gölün yüzeyinde titreşen bir sır gibi geziniyor; ardından yavaşça, neredeyse acı verici bir soğuklukla yüzüme düşüyor. O solgun ışık, sanki içimdeki tüm karanlığı açığa vurmaya istencesine benim her zerresine sızıyor. Gölün esintisi saçlarımı bir fısıltı gibi savuruyor, çıplak omuzlarımda ürpertici bir titreme dolaşiyor.

Suya eğildiğimde, yansıyan yüz bana ait değilmiş gibi geliyor. Oradan bana bakan gözler, bir yabancıya ait, benden daha yorgun, benden daha suçlu bir yansıma. Sanki suyun derinliklerinde, beni aşağı çekmek için pusuda bekleyen o gözler var. Her bakışta biraz daha yaklaşıyorlar; her yansımada biraz daha tanıdık, daha iğneleyici oluyorlar. Ve o göz bebeklerindeki fırtına... Öyle bir karanlık taşıyor ki, artık kirpiklerim bile bu ağır yükü taşıyamıyor.

GEÇMİŞİN YANKISI

Babamın her vuruşunda artık ağlayamazdım; çünkü annemin sessiz feryatlarının, evin içinde yankılanan tokattan daha doğru bir haykırış olduğuna inanmıştım. Her tokat, her tekme evin duvarlarında uğursuzca yankılanırken, biz kardeşlerimizle sessizce kendi içimize gömülüydük. Annem ağlamazdı bazen; sadece gözlerini tek bir noktaya diker, alt dudağını kanatana dek ısırır, nefesini tutardı. Biz, o dehşetli sessizliğin içinde büyüdük. Her gece, o ev başka bir işkence seansına dönüşürdü. Kardeşimle birlikte battaniyeye sarılıp birbirimize sokulurduk, sanki susarsak korkunun geçeceğine dair aptalca bir inançla. Ama geçmezdi. O korku, evin duvarlarına sirayet etmişti bir rutubet gibi, bir kötü nefes gibi, bizden bile daha kalıcıydı.

İstedığımız tek şey, bir an önce her şeyin bitmesiydi. Fakat zaman ilerledikçe, o acımasız gerçeği anladım: Biten şey, kavga-dan çok daha fazlasıymış; biten, bizim içimizdeki umut, merhamet ve en önemlisi, çocukluğumuzun kendisiymiş.

Bölüm 1

GÖLGELER VE SESSİZLİK

Çocukluğumda, dipsiz bir kuyunun dibinde kapana kısılmış gibiydim. Günler uzayıp gider, saatler neredeyse hiç ilerlemezdi. Güneş doğar ama ışığı, evimizin çatısından içeri uğramazdı sanki. Açlığın kendisine alışmıştım, midemin gurultusuna, ekmeğın bir parçasını üçe bölme zorunluluğuna. Fakat annemin o acı dolu, bastırılmış bağırışlarına alışamadım hiç. O ses, geceleri yastığı-mın altına kadar sızardı. Kulaklarımı kapatsam bile susmazdı; bazen bir dua gibi, bazen de bir lanet gibi zihnimde yankılanırdı.

Yine de okula giderdim. Her sabah, sanki başka bir hayata, bambaşka bir dünyaya adım atar gibi. Kızarmış gözlerimi saklamak için saçlarımı yüzüme düşürür, hiçbir şey olmamış gibi davranırdım. “Bir mesleğim olsa,” derdim kendi kendime, “belki her şey daha iyi olur. Belki kurtulurum.” Ve o umut kırıntısına, hayatta kalan tek parçam gibi tutunurdum. Geleceğime sıkı sıkıya sarılırdım, çünkü o evde nefes almak bile bir suçtu; ama hayal kurmak, ironik bir şekilde, hâlâ serbestti.

Oysa zaman ne kadar ilerlese de geçmiş yakamıza yapışıp kalmıştı. Tozlu anılarımız, ağır bir kumaş gibi üzerimize çökmüş,

her adımda biraz daha sıkı sarılıyordu. Soluklarımızla birlikte çoğalan anılar, her nefeste daha da belirginleşiyor, gözlerimizin önünde titrek bir gölge gibi dolaşıyordu. Kimi zaman sadece bir koku, kimi zaman bir bakış yeterdi... Ama her seferinde aynı acıyı hatırlatıyor, ruhumu paramparça eden o eski çılgınlıkları yeniden yankılandırıyordu.

Zamanın bir ilacı olmalıydı belki; ama bizim zamanımız, kaybolmuş bir çocukluğun ve bastırılmış çılgınlıkların kronolojisine dönüşmüştü. Ne kaçış vardı ne de sığınılacak bir umut... Sadece bir şekilde, her şeyin içinde sessizce yaşamak ve geçmişin gölgesine katlanmak kalmıştı.

Zaman, öyle ya da böyle, geçip gidiyordu ve ben daha çok büyüyordum. Bir sonraki sabah, gölün kenarından dönerken adımlarım sessiz ama kararlıydı. Her taş, her çam ağacının gölgesi, bana çocukluğumun o küçük hapsini hatırlatıyordu. Ama bu sefer, gözlerimde bir ağırlık değil; bir merak vardı. Geçmişin bana öğrettiklerinden kaçamayacağımı biliyordum. Artık sadece hatırlamak değil, anlamak istiyordum.

Evimize yaklaştığımda, kapının önünde duran eski salıncağa baktım. Kardeşimle birlikte sallandığımız, gülüp ağladığımız o günler... Hepsi yavaş yavaş bulanık bir rüya gibi geliyordu. Ama bu rüyanın içinde kaybolmak istemiyordum artık. Her bir anı, kalbimde küçük bir yara bırakmıştı; ama her yara, bana hâlâ nefes alma hakkı veriyordu.

BÖLÜM 2

12 YIL SONRA

Güneşli bir sabaha uyandı Mirel. Başucundaki telefon, zangır zangır titriyordu. Kaç kez ertelemişti alarmını, diye geçirdi içinden, saymayı bırakalı çok olmuştu. Kafasını cama çevirdi; gün ışığı nazikçe yüzünü okşuyor, yeni bir günü davet ediyordu. Uyanma vaktiydi. Geçmişin seslerini susturma zamanı.

Bugün, hayatındaki en önemli günlerden biriydi: İşinin ilk günü. Saatine baktı ve geç kalmak üzere olduğunu fark etti. Hemen doğruldu, yatağının kenarına oturdu ve hızlıca elini yüzüne sürdü. Ardından dolabına yöneldi. Eline aldığı ilk kıyafetler, kırmızı, geniş bir pantolon ve beyaz, bol bir bluz oldu. Zayıf bedeni, bu sade ama özenli giysilerle en zarif hâline bürünüyordu. Onları sevmesinin nedeni sadece estetik değildi; bu kıyafetler onu güvende ve özgür hissettiriyordu.

Eviden çıkıp otobüs durağına doğru hızla ilerledi. Her adımı, zamanın acımasız ilerleyişiyle yarıştıyordu. Otobüsü kaçırmak istemiyordu; zira her gecikme, onun kendi ruhunun karanlığına biraz daha yaklaşması anlamına geliyordu ve buna asla izin veremezdi. Kapıyı hızla kapattı, sanki evin ağırlığını (ya da o evin

anısını) ardında bırakıyormuş gibi sokak boyunca koştu. Şansı yaver gitmişti; durağa vardığında otobüs de geliyordu. Nefes nefese bindi ve yeni hayatına doğru yol aldı.

Mirel'i çocukluğunda kimse anlamamıştı. İşte bu yüzden o, çocukların dilinden çok daha iyi anlıyordu. Çocukların sessiz çığlıklarını, görünmez korkularını ve titrek umutlarını anında görebiliyordu. Bu yüzden çocuk terapisti olmayı seçmişti. Onlarla vakit geçirmek, onun için de bir tür terapiydi; geçmişin gölgelelerini yavaşça dağıtan, iyileştirici bir ışık gibi...

Ofisine adım attı, kapıyı araladı ve masasına yöneldi. Heyecanla ilk minik hastasını bekliyordu. İlk günüydü ve içindeki gerginlik, büyük bir merakla harmanlanmıştı. Sessizlik, kısa bir süre için tedirgin edici, camdan bir boşluk gibi odada asılı kaldı. Ardından kapı, yavaşça aralandı.

İçeriye altı yaşlarında, solgun tenli, ürkek bakışlı bir kız çocuğu girdi. Gözleri, korkunun tüm ağırlığını taşıyan gri bir bulut gibi Mirel'e kilitlenmişti. Adımları çekingen, omuzları sanki taşıyamayacağı bir yükü öne düşmüştü. Mirel, kızın gözlerinde kendi çocukluğunun bir yansımasını gördü; sessiz, anlaşılmamış, terk edilmiş o küçük kızı...

Bir anda kalbinin ritmi değişti, sanki on iki yıl önceki o hapis tekrar canlanmıştı. Ona yaklaşmak, sıcak bir gülümsemeyle karşılaşmak istiyordu. Bu, sadece bir mesleğin ilk günü değildi; bu, geçmişin gölgesinden nihayet çıkıp, yaralı başka bir ruhu kurtarabileceği ilk andı.

Mirel, yüzüne yumuşak, içten bir tebessüm yerleştirerek konuştu:

— Merhaba, ben Mirel. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Buraya gelmek için gösterdiğin cesareti biliyorum ve bu gerçekten çok özel bir şey.

Kız çocuğu, gözlerini bir an için Mirel'den kaçırdı. Omuzlarını biraz daha içeri çekti, elleri birbirine dolanmış, parmakları düğümlenmişti. Mirel, acele etmeden, sessiz bir sabırla dizlerinin önüne çömeldi.

— Biliyorum, belki biraz korkuyorsun... Ama merak etme, burası sadece senin güvenli sığınağın. Burada yalnızca sen varsın ve ne hissediyorsan, onu olduğu gibi ifade edebilirsin, dedi, sesi sakın ve sıcak.

Kızın gri gözleri Mirel'in gözleriyle buluştuğunda, ilk kez bir kırılma yaşandı. Küçük bir tebessüm belirdi dudaklarının ucunda, tedirginliğin yerini ince, şüpheli bir merak aldı. Mirel, bu anı dikkatle, nefesini tutarak izledi.

— İstersen bana kendini anlatabilirsin. Küçük adımlarla... Hadi bakalım, birlikte başlarız, diye ekledi, elini nazikçe kızın avucuna doğru yaklaştırarak.

Kız, neredeyse algılanamaz küçük bir baş sallayarak Mirel'in elini tuttu. Bu basit, masum hareket, odadaki gergin sessizliği bir anda doldurdu. Her ikisi için de bir başlangıçtı; birinin geçmişle başa çıkışı, diğerinin korkularını aşışı. Sessizlik, artık korku değil, güvenin ve yavaşça aralanan kalplerin sesi olmuştu.

Mirel, yavaş ve temkinli sorular sormaya başladı.

— Bana en çok neyi sevdiğini anlatır mısın?

Kız önce sessiz kaldı. Gözlerini yere dikmiş, parmaklarıyla oynuyordu. Mirel sabırla bekledi, konuşması için boşluğu dolduracak gereksiz bir kelime söylemedi.

— Belki resim yapmayı seversin, ya da oyun oynamayı... Ne istersen anlatabilirsin, dedi nazikçe.

Küçük kız, derin bir nefes aldı ve zar zor duyulan bir fısıltıyla mırıldandı:

— Ben... Ben kedileri seviyorum... Ama... Evde... Çok kavga var.

Mirel başını hafifçe salladı. Sesinde yargılama yoktu, sadece kabullenme.

— Biliyorum, bazen evlerimizde canımızı yakan korkularımız olur. Ama burada, burası senin güvenli yerin. İsteddiğini yapabilirsin ve ben sadece senin yanındayım, dedi.

Kızın gözleri hafifçe parladı. İlk kez biri onu gerçekten dinliyor, anlamaya çalışıyordu. Küçük bir tebessüm daha belirdi dudaklarında; bu, duyduğu ilk güven duygusunun ışığıydı.

Seans boyunca Mirel, kızın çizimlerini inceledi, küçük hikâyelerini dinledi ve onun dünyasına yavaşça, hassasiyetle dokundu. Her kelime, her çizgi, kızın içindeki karanlığın bir parça daha aydınlanmasına yardımcı oldu. Mirel, bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu; ama bu başlangıç, geçmişin gölgelerine karşı atılmış küçük ama hayati bir adımdı.

Seansın sonunda, küçük kız yavaşça ayağa kalktı.

— Teşekkür ederim, Mirel, dedi fısıldar gibi, hâlâ çekingen ama görünür şekilde rahatlamış bir sesle.

Mirel, gülümseyerek başını salladı.

— Ne zaman istersen gel. Her zaman burada olacağım, biliyorsun.

Küçük kız, Mirel'in verdiği sarsılmaz güveni arkasında bırakıp kapıya yöneldi. Mirel, kapıyı nazikçe açtı ve küçük adımlarla odadan çıkışını izledi. Ardında, hem kızın yüzünde hem de kendi kalbinde, derin bir huzur kalmıştı.

Kapı kapandığında, Mirel derin bir nefes aldı ve masasına yaslandı. Gözlerini bir an için kapattı; çocukluk travmasının gölgesinde

büyüyen kendi iç dünyasıyla sessiz bir bağ kurdu. Ardından, tekrar gözlerini açtı. Yeni bir gün, yeni ve bekleyen bir hikâye...

Tam o sırada kapı bir kez daha aralandı. Bu kez karşısında başka bir küçük kız duruyordu. Soluk tenliydi, ancak gözlerinde farklı bir donukluk ve çözülmez bir korku taşımaktaydı. Mirel, hafifçe gülümsedi ve koltuğuna davet ederek seslendi:

— Hoş geldin... Burada güvendesin. İstersen otur, seninle tanışmak istiyorum.

Ve böylece, Mirel'in odasında ikinci bir küçük dünyanın kapıları aralanıyordu; her biri farklı yaralarla gelen ama aynı güvenle sarılmayı bekleyen iki ruh.

—Merhaba, küçük arkadaşım...

Mirel, ardından bir adım daha yaklaşıp dizlerinin üzerine çöktü:

— Tanışabilir miyiz?

Kız cevap vermedi. Gözlerini kaçırıldı; sanki sessizlik, onun tek güvenli zırhıydı. Tam o an, arkasında duran annesi konuştu. Sesi çatallıydı; içinde kederin, yorgunluğun ve yoğun bir suçluluğun izleri gizliydi.

— Kızımız Sina... Konuşamıyor, dedi.

Boğazını temizleyip, sesi kısık bir tonda devam etti:

— Gündüzleri tek bir kelime etmiyor. Ne gülüyor ne ağlıyor. Sanki sesi dünyadan tamamen silinmiş gibi. Ama... Gece olduğunda, uykudan hemen önce konuşmaya başlıyor. Sayıklıyor daha çok... Odada bir adam olduğunu söylüyor. Onun kendisine zarar verdiğini.

Mirel'in alını hafifçe kırıştı. Kadının sesi giderek daha boğuk ve titrek hâle geliyordu.

— Bir gece, odasından gelen ıglıklarla uyanıp koştuk. Onu yatağının altında bulduk... Tüm bedeni kontrolsüzce titriyordu. zerindeki pijamalar kan içindeydi. ylesine panikle miştik ki, hemen kontrol ettim; bir yerinde yara bere var mı diye... Ama Sina sadece duvarı işaret etti. Sonra yle bir ıglık attı ki... Sanki odanın içindeki tüm hava, basınçla boşaldı.

Kadının nefesi kesilmiş gibiydi. Gözlerini yere indirdi, sesi neredeyse bir fısıltıya dönüştü:

— Arkama döndüğümde... Duvarın dibinde parçalanmış bir kedi cesedi vardı. Ne zaman, nasıl, neden... Bilmiyoruz.

Bir damla gözyaşı yanak çizgisinden szld.

— Oysa Sina her zaman kırılgan, naif, kendi hlinde bir çocuktu...

Mirel'in yüreğinde, az önce yerleşen huzurun üzerine ağır bir taşın varlığı hissediliyordu şimdi. Gözleri Sina'ya takılmıştı; kız, hâlâ tek kelime etmeden, kımıldamadan öylece duruyordu. Sanki içindeki karanlık başka bir hayata aitti. Ama bedeni, burada kalıp bu dehşete şahit olmuştu.

Mirel'in aklı, aniden dolup taşan karmaşık sorularla doluydu: Bu, derin bir travmanın mı yansımaysıdı? Yoksa tamamen bilinmeyen, farklı bir şeyin mi? Gerçekle hayal arasındaki o ince çizgide mi kaybolmuştu Sina?

Mirel derin bir nefes aldı. Sırtını biraz daha dikleştirip anneye döndü. Sesi, anlık şokun ardından, yeniden profesyonel bir kararlılık kazandı.

— Lütfen... Bize biraz yalnız kalma fırsatı verebilir misiniz?

Mirel'in sesi nazikti ama kararlılığını kaybetmemişti.

— Sina'yla yalnız kalmak istiyorum. Belki... Bir yerden başlayabiliriz.

Annesi, titreyen ellerini birbirine dolayarak usulca başını salladı.

— Tabii... Ama lütfen çok dikkatli olun.

Sina'nın annesi, kızının yanına eğildi. Usulca alınına bir öpücük kondurdu. Gözlerinde derin bir hüznün ve içinde söyleyemediği kelimelerin ağır yükü vardı. Ardından yavaşça kapıya yöneldi, hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Mirel, odadaki sessizliğin yoğunluğunu hissetti; her nefes, duvarlarda yankılanan bir davet gibiydi. Sina'nın yanına oturmak için dizlerini açtı ve yavaşça, sessiz bir cesaretle ona doğru uzandı.

— Merhaba, ben Mirel. Biliyorum... Çok zor bir yerdesin. Ama burası senin güvencen, dedi fısıldar gibi.

Kız hâlâ cevap vermedi. Sadece gözlerini Mirel'den kaçırıyor, ellerini birbirine sıkıca doluyordu. Mirel, sabırla bekledi; acele etmeden, zorlamadan... Çünkü bazen bir çocuğun dünyasına girmek, yalnızca en sessiz adımlarla başlıyordu.

Odada artık korku değil; yeni bir başlangıcın habercisi olan bir sükûnet hâkimdi. Mirel, kalbinde bir umut kıvılcımını hissediyor, küçük kızın sessizliğinde saklı olan hikâyeyi yavaşça ortaya çıkarmaya hazır olduğunu biliyordu.

Mirel, dizlerinin üzerine çökmüş pozisyonunu koruyarak, yumuşak bir sesle konuştu:

— Sina... Biliyorum, konuşmak istemiyorsun. Hiç sorun değil. Sadece burada oturabilirsin. Ben yanımdayım.

Kız, hâlâ tek kelime etmeden, görünmez bir duvarın arkasına sığınır gibi biraz daha geriye çekildi. Mirel, acele etmedi; onun sakinliğini hissedebileceğini biliyordu. Küçük bir tebessümle devam etti:

— Belki bir resim yapmak istersin... Ya da elini boyalarla kirletmek. Hiçbir yanlış yok. Ne istersen yapabilirsin.

Sina, Mirel'in uzattığı renkli kalem kutusuna bakıp, nihayet küçük elini uzattı. Mirel hafifçe gülümsedi ve kalemleri ona verdi.

— Harika, dedi. Bak, sadece senin bu kâğıt... Her şeyi buraya çizebilirsin, hatta en büyük korkularını bile.

Küçük kız ilk çizgilerini çizmeye başladığında, Mirel sessizce yanında oturdu, sözlerini minimumda tuttu. Arada bir sadece göz teması kurarak, küçük onaylamalarla varlığını hissettirdi:

— Çok güzel... Hadi bakalım, devam et.

Dakikalar yavaşça aktı. Sina'nın kâğıda çizdiği şekiller, karmaşık ama bir o kadar da anlamlıydı; kimi zaman kırık bir ev, kimi zaman tehditkâr bir gölge. Her çizgi, onun iç dünyasının sessiz ve titrek bir diliydi ve Mirel bunu dikkatle okudu.

Bir süre sonra Mirel, hafifçe fısıldadı:

— Görüyorsun, Sina... Burada kendini ifade edebilirsin. Hiçbir şeyden korkmana gerek yok. Bütün bunları benimle güvenle paylaşabilirsin.

Küçük kız gözlerini hafifçe kaldırdı. Gri bulut gibi gözlerinde ilk kez küçük bir ışık belirdi; tedirgin ama aynı zamanda canlı bir merak kıvılcımı. Mirel, bu anı fark etti ve yavaşça ekledi:

— Bu sadece bizim küçük sırrımız, tamam mı? Kimseye söylemene gerek yok.

Odada sessizlik hâlâ vardı, ama artık baskılayıcı değil; bir bağ kurulmuştu. Mirel, küçük kızın sessizliğiyle, çizimlerin diliyle ve ilk güven kırıntılılarıyla baş başa kalmanın terapötik gücünü biliyordu.

Ve o an, kapının önünde hafif bir tıkırtı duyuldu. Mirel, derin bir nefes alıp döndü; artık gitme zamanı gelmişti küçük kız için. Kız odadan yavaşça uzaklaştı. Mirel sadece gözleriyle takip ediyordu. İçindeki yarayı ve bu yaraya neden olan gerçeği çok merak ediyordu. Biliyordu, iyi gelecekti ona. Gelmeliydi.

Gün yavaşça sona eriyordu. Odadaki ışık, pencereden süzülen güneşle yavaş yavaş soluyordu. Mirel, masasında duran kalemleri ve kâğıtları topladı, renkleri kutularına özenle geri yerleştirdi. Derin bir nefes aldı ve pencereye yaklaştı.

“Bugün iyi geçti, değil mi?” diye fısıldadı kendi kendine. İçinde hafif bir gülümseme belirdi; günün tüm yorgunluğu, bu küçük insani zaferle hafiflemişti.

Sina'nın çizimleri hâlâ masanın üzerinde duruyordu. Mirel onlara baktı, her çizgide küçük bir cesaret kırıntısı, her satırda açığa çıkmayı bekleyen sessiz bir hikâye vardı.

“Seninle bugün başladık, küçük arkadaşım...” dedi, sessizce. “Küçük bir adım ama çok hayati bir değer taşıyor.”

Derin bir nefes daha aldı, omuzlarındaki duygusal yükü biraz olsun bırakarak sandalyesine yaslandı. Gün boyunca hissettiği yoğun duygu dalgaları yavaş yavaş sakinleşiyordu. Kendi içinde saf bir tatmin hissi vardı; bir çocuğun kalbine dokunmuş, onun dünyasına açılan bir kapıyı aralamıştı.

Mirel, saatine baktı; gün resmen bitmişti. Küçük bir gülümsemeyle odadan çıktı, kapıyı sessizce kapattı ve kendini uzun koridorun huzurlu sessizliğine bıraktı. Her adım, hem yorgunluğun hem de tatminin ritmiyle uyumlu, hafif bir melodi gibiydi.

“Yarın yeni bir başlangıç... Yeni bir hayatla tanışmak için hazır olmalıyım” diye düşündü. Ve o an, içinde hem mesleki bir huzur hem de büyük bir merak belirdi: Günün yorgunluğunun

arasında, yarın odasında bekleyen yeni bir çocuk, başka bir gizemli hikâye vardı.

Mirel, derin bir nefes daha aldı ve kendi iç sesine kulak verdi:

“Her gün küçük bir mucize yaratabilirim. Yeter ki sabırlı olayım ve kalbimi açmaya devam edeyim.”

Koridor sessizdi; gün batımının kızılığp pencerelelden odanın içine süzölüyordu. Mirel, o anın tadını çıkararak yürüdü, işini bırakmanın ve günü tamamlamanın hafifliğini hissetti.

Bölüm 3

ODADAN ÇIKMAYAN ÇOCUK

ERTESİ GÜN...

Oda güneş ışığıyla henüz tam dolmamıştı. Mirel, masasını hazırlarken dışarıdan kapı zili çaldı. Kapıyı açtığı anda, karşısında telaşlı ve perişan bir kadın duruyordu. Gözleri kırmızı, yüzü yorgun ve çaresizlikten rengi solmuştu.

— Merhaba... Ben Nedim'in annesiyim, dedi kadın. Sesi, kırılğan bir cam gibi titriyordu. O... artık odasından çıkmıyor, sürekli ağlıyor. Bir haftadır... Hiçbir şey yemiyor, hiçbir şeye cevap vermiyor. Ne yapacağımızı bilemedik.

Nedim klinikte olan başka bir terapistin hastasıydı ama artık Mirel ilgilenmeye başlamıştı. Bu yüzden daha dikkatli olmalıydı. Kadının endişesini ve kırılğanlığını anlayarak hafifçe başını salladı:

— Anladım... Lütfen sakin olun. Bize biraz bilgi verebilir misiniz? Nedim'le ilgili neler fark ettiniz?

Anne derin bir nefes aldı, titreyen ellerini birbirine doladı:

— Bilmiyorum... Önce sadece içine kapanmıştı. Ama sonra, bir gece... Ben de anlamadım... Ağlarken bir şeyler söyledi. Ben

duymazdan geldim belki... Ama bugün artık fark ettim ki, dayak yiyormuş.

Mirel'in alnı hafifçe kırıştı. Gözlerinde anlık bir şokun izi belirdi, sessizce kadına baktı, sonra nazikçe devam etti:

— Bize her şeyi anlatmanız büyük bir adım. Bazen çocuklar travmayı saklar, kendilerini kabuklarının içine kapatır. Şimdi, Nedim'in güvenli bir şekilde hislerini açmasına yardım edebiliriz.

Anne, gözleri dolu dolu, titrek bir sesle konuştu:

— Bunu duymak...

Mirel, anneyi nazikçe kapının önüne kadar uğurladıktan sonra derin bir nefes aldı. İçeride bekleyen sessizlik, Nedim'in bastırılmış duygularının boğucu yankısı gibiydi. Mirel, odanın ortasında dizlerinin üzerine çöktü; bu seans, hem bir çocuğun kırılmış dünyasına dokunma hem de onu tekrar hayata bağlama çabası olacaktı.

Nedim, hâlâ köşedeki sandalyesinin kenarında, bütünüyle içine kapanmış hâlde sessizce oturuyordu. Küçük elleri birbirine dolanmış, gözleri yere, görünmez bir noktaya sabitlenmişti.

— Merhaba... Ben Mirel, dedi yumuşak bir sesle. Biliyorum... Burası senin için zor bir yer. Ama merak etme, kimse sana zarar veremez. Burada güvendesin.

Nedim, küçük başını hafifçe kaldırdı ama hâlâ sessizdi. Mirel acele etmedi; sessizliğin de en önemli iletişim şekli olduğunu biliyordu. Birkaç saniye süren sessizliğin ardından yavaşça devam etti:

— Biliyorum... Bazı şeyler seni çok korkutmuş. Ama burası sadece senin alanın. Ne hissediyorsan ne düşünüyorsan, bunu gizlemek zorunda değilsin.

Nedim hâlâ cevap vermedi. Mirel, yanında oturup elini küçük bir mesafede tuttu; gerektiğinde güven verecek kadar yakın ama zorlamayacak kadar uzak. Ardından nazikçe sordu:

— Belki bir resim yapmak istersin... Ya da elini boylarla kirletmek. Hiçbir yanlış yok. Kontrol sende. Ne istersen yapabilirsin.

Küçük adam, titreyen ellerini uzattı ve yavaşça bir kalem aldı. Kâğıda ilk çizgilerini çektiğinde, Mirel sessizce onu izledi. Arada bir sadece göz teması kurarak onu onayladı:

— Evet... Çok güzel. Devam et. Bu senin alanın, senin dünya.

Nedim'in çizgileri sert, kimi zaman karışık, kimi zaman içindeki fırtınanın izlerini taşıyordu. Mirel dikkatle izledi; her çizgi, çocuğun iç dünyasındaki derin korkuyu ve yalnızlığı haykırıyordu. Bir süre sonra Mirel, hafifçe fisıldadı:

— Biliyorum, Nedim... Bazen evlerimiz sanıldığı kadar güvenli bir yer olmayabilir. Ama burası farklı. Burada seni dinliyorum. Bütün bunları paylaşabilirsin.

Nedim gözlerini hafifçe Mirel'e kaldırdı. İlk kez küçük bir güven kırıntısı belirdi gözlerinde; hâlâ tedirgin ama tetikte bir merak kıvılcımı. Mirel, bunu fark ederek ekledi:

— Bu bizim küçük sırrımız, tamam mı? Kimseyi üzmemek, korkutmak zorunda değilsin. Hissettiklerini buraya çizebilirsin.

Odada sessizlik hâlâ vardı, ama artık korku değil; karşılıklı bir bağ kurulmuştu. Mirel, Nedim'in ellerindeki kalemi ve kâğıdı izlerken, küçük bir zaferin tadını hissetti: Bir çocuğun iç dünyasına dokunmuş, onu ilk kez güvende hissettirmişti. Mirel kapıya doğru yöneldi. Çıkıp Nedim'in annesiyle konuştu.

— Şu an biraz daha iyi, ama çok fazla travma taşıyor, dedi.

Annesi derin bir nefes aldı, gözlerini yere dikti.

— Biraz rahatlatıyor beni. Onu kurtarmak istiyorum, ama tek başıma başaramıyorum. Artık gücüm kalmadı.

Mirel, kadına yumuşak bir gülümsemeyle cevap verdi, sesinde sarsılmaz bir kararlılık vardı:

— Hiç endişelenmeyin. Burada Nedim tamamen güvende olacak. Ona yavaş ve sabırlı bir şekilde yaklaşacağız. Sizi de bu süreçte adım adım bilgilendireceğim.

Anne başını salladı, gözlerinde hem derin bir korku hem de yeni bir umut ışığı belirdi.

— Teşekkür ederim... Lütfen, ona yardım edin, dedi boğuk bir fısıltıyla.

BÖLÜM 4

AÇILAN İLK ÇİZGİLER

Bir hafta öylece geçip gitmişti. Mirel, ofisinde masasına oturmuş, kalemleri ve kâğıtları özenle hazırlıyordu. O günün randevusu, küçük Sina ileydi.

Kapı hafifçe tıklandı ve ardından küçük adımlar duyuldu. Mirel başını kaldırdı, kapıya doğru baktı. Sina, hâlâ sessizdi; omuzları hafifçe içe kıvrılmış, elleri birbirine dolanmıştı. Gözleri endişeli ama bir önceki haftaya göre daha meraklıydı.

— Merhaba, Sina, dedi Mirel yumuşak bir sesle, dizlerinin üzerine çökmeye başlayarak. Beni tekrar görmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim.

Sina küçük bir baş salladı, hâlâ konuşmuyordu ama adımlarını yavaşça odanın merkezine doğru attı. Mirel, onu acele ettirmeden, sakinliğiyle sessizce izledi. Ardından nazikçe ekledi:

— Biliyorum, belki hâlâ tedirginsin. Ama merak etme... Burası senin değişmez güvenli limanın.

Sina, gözlerini hafifçe Mirel'e kaldırdı. İlk defa, küçük bir tebessüm dudaklarının ucunda belirdi; hâlâ çekingen ama güvenin ilk, kırılğan kıvılcımları vardı.

— Bugün ne yapmak istersin? diye sordu Mirel. İstersen tekrar çizim yapabiliriz. Ya da oyun oynamak istersen, ikimiz birlikte biraz vakit geçirebiliriz.

Sina, masanın yanına yürüdü ve yavaşça bir kalem aldı. Mirel hemen yanında oturdu, sessizliğiyle ona destek oldu ve hafifçe fısıldadı:

— Her şeyi yapabilirsin... Bu senin alanın. İfadenin yanlış şekli yok.

Küçük kız kâğıda ilk çizgilerini çektiğinde, Mirel onun yanında sessizce oturuyor, gerektiğinde sadece sıcak bir göz temasıyla onu onaylıyordu. Sessizlik, artık bir savunma duvarı değil; güvenin ve kurulmuş küçük bir bağın sesi olmuştu.

Mirel, içtenlikle düşündü: Bir hafta ne kadar kısa görünse de bu küçük adımların iyileşme yolundaki önemi büyüktü. Sina, yavaş yavaş açılmaya başlamıştı ve bu, onun için gerçek bir ilerlemeydi.

Ancak o an, küçük kızın çizdikleri yavaş yavaş değişmeye başlamıştı. Siyahın yoğunluğu hâlâ hâkimdi ama artık sadece rastgele karalamalar değil, kâğıdın kenarlarına, köşelerine düzenli ve ince çizgiler eklemeye başlamıştı. Geçmişten gelen anıların ve acıların izleri... Hüzün ve korku, kâğıtta ilk kez kontrolü bir biçimde şekil buluyordu.

Mirel, sessizce yanında oturuyor, müdahale etmeden süreci izliyordu. Sadece arada bir yumuşak bir sesle konuştu:

— Çok güzel, devam et.

— Çizdiğin her şey önemli, Sina... Her duygunu burada gösterebilirsin. Korkunu da üzüntü de...

Sina, siyah kalemi bırakmadan, bir yandan da sayfanın boş köşelerine ince, dalgalı çizgiler çekmeye başladı. Mirel'in gözleri

her çizgide takılı kaldı; küçük kızın içinde sakladığı karmaşık dünyayı büyük bir dikkatle okuyordu sanki.

— İstersen... Biraz farklı bir renk de kullanabilirsin, dedi Mirel. Belki biraz mavi ya da kırmızı... Sadece denemek için, ne istersen...

Sina başını hafifçe kaldırdı, Mirel'e kısa bir bakış attı ama kalemi bırakmadı. Siyah hâlâ hâkimdi; ama ince çizgiler arasında artık bir hareket, bir iç ritim vardı. Karanlık, artık tamamen durağan değildi; içinde saklı bir kırılma ve minik bir kıpırtı hissi veriyordu.

Mirel derin bir nefes aldı ve fısıldadı:

— Bazen en karanlık çizgiler bile bir hikâye anlatır. Bu senin hikâyen... Ve belki de ilk kez dışarıya çıkıyor.

Oda, kâğıtta sürtünen kalemin sesi ve Mirel'in dikkatli dinleşiyle doluydu. Ses yoktu; onun yerini sabır, anlayış ve küçük bir umut almıştı.

Mirel fark etti ki, bu küçük adım bile bir iç kırılmanın başlangıcıydı. Bir gün belki, siyah çizgiler yerini renkli ve canlı şekillere bırakacaktı. Ama şimdilik, sessizce var olmak ve çizimle varlığını göstermek, Sina için muazzam bir adımdı.

— Çok güzel, dedi Mirel yumuşakça. Devam et... Her şeyi buraya koyabilirsin. Burası senin güvenli yerin.

Sina, küçük bir baş salladı. İlk defa, gözlerinde korku kadar güçlü bir merak da belirmişti. Kâğıdın üzerine çizdiği her çizgi, hem karanlığı hem de kurtuluşun ilk kıvrımını taşıyordu.

Ancak tam o sırada kulağı tırmalar cinsten bir kahkaha duyuldu odada. Mirel, yerinde donup kaldı. Küçük kızın kahkahası, çocukça bir neşeden değil; tamamen yabancı, keskin ve ürkütücü bir yankıyla odada çınladı.

Başını çevirdiğinde, Sina'yla göz göze geldi ve gördüğü şey, onun beklediği küçük kız hiç değildi. Yüzü grotesk bir maske hâlini almış, gözleri insan sınırlarını aşmış gibi büyümüş, yuvalarından fırlayacak gibiydi. Dudakları sanki yanaklarına doğru gerilmiş, elmacık kemikleri korkunç bir şekilde belirginleşmişti.

Küçük bir çocuğun sesiyle başlamış olan cümleler, artık insanın zihnini delip geçen bir yankıya dönüşmüştü:

— O seni istiyor. Ve o kimi istese alıyor. O! Evet O... Seni istiyor. Ve O, kimi isterse alıyor.

Mirel, kalbi bir anlığına durdu gibi hissetti; korkuyla büyüyen göz bebekleriyle Sina'yı izliyordu. Küçük elleriyle onu işaret ediyor ve o dehşet verici sözleri üç kez tekrarlayarak odada yankılanıyordu.

Her söz, Mirel'in beynine kızgın bir çivi gibi saplanıyor, her yankı tüylerini diken diken ediyordu.

Mirel donakaldı, çünkü bir anda karşısında fiziksel olarak tanıdığı bir çocuk vardı ama ruhu ve ifadesi tamamen insan dışı, korkutucu bir varlığa dönüşmüştü. Sessizlik, güvenlik ve kontrol hissi bir anda yok olmuştu; odada sadece bilinmeyen, canlı bir karanlığın ağırlığı vardı.

Sina'nın sesi artarak yankılanıyor, tekrar tekrar Mirel'in zihninde çınlıyordu. Her cümle, bilincine saplanan kızgın bir çivi gibi göğsüne oturuyordu. Göz bebekleri daha da büyümüşü küçük kızın, dudakları aşağı doğru çekilmiş, yüzündeki ifade tüm insanlıktan soyutlanmıştı.

Ve o anda...

Gürültülü, camları titreten bir çığlık koptu.

Sanki odadaki tüm camlar aniden kırıldı, hava yerinden söküldü. Mirel, refleksle kulaklarını bütün gücüyle kapattı ama

hiçbir fayda yoktu; çığlık kafasının içinde yankılanıyor, beynine balyoz gibi saplanıyordu.

Avuçlarının arasında sıcak, yapışkan bir şey hissetti. Titrek bir korkuyla ellerine baktı.

Kan.

Kulaklarından oluk oluk kan akıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, acıyla haykırdı:

— Kulaklarım... Duymuyorum!

Kapı birden hızla açıldı. İçeriye güvenlik görevlileri girdi, Mirel'in omuzlarından tutup sarsarak onu şuursuzluğundan ayıltmaya çalıştılar. Kadın gözlerini araladığında, odanın köşesinde Sina'yı gördü.

Küçük kız... Eski, masum hâline geri dönmüştü.

Titriyordu. Gözleri kocaman açılmıştı ve içlerinde saf, yoğun bir korku vardı. Kollarını kendine sıkıca dolamıştı. Yerde hiçbir kan izi yoktu. O çığlık atan, grotesk yaratık gitmiş; yerinde suskun, kaybolmuş bir çocuk duruyordu.

Mirel, elleriyle yerden destek alarak doğrulmaya çalıştı. Gözlerini Sina'dan ayıramıyordu. Bu, sıradan, psikolojik bir vaka değildi.

O gözlerdeki sessizlik... Çok tanıdıktı. Sanki daha önce de görmüştü bu ifadeyi. Sanki daha önce de duymuştu o sözleri.

Zihninde bir görüntü yanıp söndü; tanımsız, karmaşık ve bulanık. Kalbinin derinliklerinden acı veren bir şey kıpırdadı.

O cümle...

"O seni istiyor..."

Hayır. Bu sözleri bir çocuk ağzından ilk kez duymuyordu.

Ve o an, yıllardır bastırıldığı o korkunç gerçeği fark etti.

Bu yalnızca Sina'nın hikâyesi değildi.

İçinde bir şey şiddetle kıpırdadı. Boğazına düğümlenen bir feryat, yıllardır susturulmuş bir ses dışarı çıkmak istiyor gibiydi. Derin bir nefes aldı. Yavaşça yerden kalktı. Parmak uçları titriyordu; kalbi değil, sanki ruhu çarpıyordu göğsüne.

Ama konuşamadı. Son anda, tıpkı yıllar önce annesinin yaptığı gibi susturdu kendini. Yüreğindeki feryat, boğazında düğümlenmiş, sessizliğe mahkûm olmuştu. O gece, /

Uyku, onun kapısını çalmaya cesaret edemedi.

Odasının köşesine, tavanına, duvarlardaki gölgelere gözleri takılıp kalmıştı. Hepsi geçmişten uğursuz fısıltılar taşıyordu. Düşünceleri, onu dibi görünmez bir bataklık gibi içine çekiyordu.

“Yaşadıklarım gerçek miydi?”

“Yoksa zihnim, yıllar öncesinin hayaletlerini, kendi karanlığımı mı uyandırdı?”

“Sina'nın sözleri mi... benim bastırılmış anılarımı yüzeye çıkardı?”

Yatağından kalktı. Boğazı kurumuştü; neredeyse içi taşlaşmıştı. Mutfakta bir bardak su içmek, belki de bu dehşetli uyanıklığa iyi gelirdi. Loş ışığın altında tezgâha yaklaştı, musluğu açtı. Cam bardağı suyla doldurdu.

Elini bardağın etrafında gezdirirken bir an durdu. Tam içecekti ki...

Tıkırtı.

İnce, metalik bir çınlama. Sesin, bardağın dipsiz derinliğinden yükseldiğini algılaması birkaç saniye sürdü. Su hızla bulanıklaşmaya başlamıştı. Gözlerini kısarak, şüpheyle içine baktı.

Bardağın içinde...

Ona doğru uzanan bir el vardı. İnce, solgun, çürümüş ve ıslak parmaklar suyun içinden yukarı doğru süzülüyordu. Bardak, bir hayal değilmiş gibi Mirel'in ellerinin arasında soğukça duruyordu. Parmakları titredi, midesi kasılarak bardağı fırlattı.

Çının!

Cam parçaları mutfak zeminine şarapnel gibi saçıldı. Tam o anda...

Sina'nın yankılanan sesi duyuldu:

"O! Evet, O... Seni istiyor. Ve O, kimi isterse alıyor..."

Mirel'in kalbi sıkıştı. İçine keskin bir bıçak saplanmış gibi oldu. Korkuyla arkasını döndü. Ve oradaydı.

Gözleri şimşek gibi parlayan, gövdesi duman ve gölgeyle örtülü, insan boyunun neredeyse iki katı olan karanlık bir varlık. Varoluşu, katılaşmış bir karanlıkla şekillenmişti. Gözleri canlı, fakat binlerce yıllık bir ölüm taşıyordu.

Mirel, kontrolünü yitirerek yere düştü. Dizlerinin bağı çözülmüş, soluğu boğazına tıkanmıştı.

Sadece bakabildi.

Sadece izledi.

Sadece titredi.

O, Mirel'e baktıkça...

Şekli değişmeye başladı. Gövdenin hatları çirkin bir akışkanlıkla esneyip bükülüyor, devasa gölgesi duvarlarda dehşet verici bir ritimle dans ediyordu. Karanlık bir sis gibi odanın her köşesini doldurdu. Her nefesiyle sanki odadaki havayı boğucu bir yoğunlukla emiyor, varlığının buz gibi ağırlığını Mirel'in kalbine bastırıyordu.

Mirel'in zihni tamamen donmuştu. Kelimeler, düşünceler... Hiçbir şey yerli yerinde değildi. Sadece bu varlığın gözlerinin içine bakabiliyor, varlığının bütün korkunç ve kozmik ağırlığını hissedebiliyordu.

Ve o an, acı bir netlikle fark etti: Bu... Artık sadece bir çocukla veya geçmişle ilgili psikolojik bir durum değildi. Bu, onun yaşamına, kendi ruhunun özüne dokunan bir karanlığın somutlaşmış, canlı hâliydi.

Yavaş yavaş, karanlık suret Mirel'in tanıdık biçimini almaya başladı.

Yüz hatları ona benziyordu artık. Gözleri, dudakları, hatta duruşu bile... Tıpkı onun bir yansımasıydı.

Ama...

Bozulmuş, sapıkça çarpıtılmış, içinden nefret ve kötülük sı-zan bir kopya.

Mirel, gözlerini sımsıkı kapattı. Kaçınılmaz dehşeti reddedercesine, var gücüyle bağırırdı.

Kendinden tiksindircesine, kendi yansımasından iğrenircesine bir çılgılla... Karanlığın dipsiz içine battı.

Uyandığında... Yatağındaydı.

Ter içinde, gözleri fal taşı gibi açılmış, nefes nefese. Avuç içleri sıırılsıklam, alnı soğuk terle kaplıydı.

"Hepsi sadece bir kâbusmuş..." diye geçirdi içinden.

"Çok kafama taktım... Hepsi bu. Yalnızca bir yansımaydı."

Derin bir nefes aldı. Başını geriye, yastığa yasladı. Gözleri tavanda, korkuyla gezindi.

Tam o anda...

Aynadan bir ses geldi.

TAK.

TAK.

TAK.

Üç net darbe sesi. Tıpkı dış kapı çalınır gibi ama daha içerden... Daha yakın, daha kişisel...

Yatağından yay gibi fırladı. Bedeni istemsizce titriyordu.

“Zihnim bana oyun oynuyor...”

Bu yalanı, çaresizce kendine fısıldadı.

Ama içi... İçindeki tüm hücreler hiç de öyle söylemiyordu.

Mirel, aynaya doğru yaklaştı. Yavaşça, temkinle, neredeyse ürkekçe. Gözlerini kırptı.

Ve o anda buz gibi bir şokla fark etti.

Yansıması... Onunla aynı anda hareket etmiyordu. Ondan birkaç saniye daha geç ve kasıtlı ilerliyordu.

Gözleri ayna karşısında dondu. Kendi hareketlerinin ardından gelen bu çarpıtılmış suret, ona gülüyordu; gülüşünde hem tanıdık hem yabancı, buzlu bir soğukluk vardı. Kalbi göğsünde deli gibi atıyor, nefesi korkuyla düzensizleşiyordu.

Mirel geriye doğru sendeledi, elleri titreyerek aynanın soğuk kenarına dokundu. Yansıma hâlâ kendi hareketlerini taklit etmiyor, birkaç saniye gecikmeli olarak, yavaş ve tehditkâr bir şekilde ona doğru uzanıyordu.

O an anladı: Bu, sadece bir yansıma değildi. Bu... Onun karanlığın içinde somutlaşmış, iğrenç bir parçasıydı.

Ve yavaşça, aynadaki suret, kasten bir adım ileri geldi.

Kalp atışı daha da hızlanıyor, nefes alışverişleri ciğerine batarmışçasına, keskin ve boğuk ses çıkarıyordu.

Mirel, aynasına daha da yaklaştı. Donuk bir merakla bakmaya başladı. Yansıması da ona bakıyordu; ama gözlerinin içi bomboş, ölümcül bir karanlıkla doluydu.

Hemen geriye çekilmek istedi ama ayakları sanki onu oraya görünmez zincirlerle bağlamış gibiydi. Komutlarını dinlemiyor, sadece orada kalmasını istiyorlardı.

Kafasını hafifçe yana eğdi.

Ama o, artık Mirel değildi.

Aynadaki yansımasının dudakları hareket ediyordu; ağzından çıkan kelimeleri duyamıyordu. Bir kez daha mırıldandı ve bu kez, sadece Mirel'in kulaklarının en derininde hafif, kemik dondurucu bir fisıltı yankılandı:

“Seni istiyorum...”

Mirel geriye doğru çaresizce bir adım attı.

O sırada bir şey, görünmez ama güçlü bir el gibi omuzlarından onu kavradı.

Çığlık attı.

Ve nefes nefese, bütün gücüyle yatağında uyandı.

Ter içinde, kalbi deli gibi çarpıyordu. Yine kâbus görmüştü.

Ama biliyordu...

Sina, yalnızca bir hastası değildi; onda kendi geçmişinin mühürlü bir kapısına dokunmuştu. Bütün geçmişini tekrar ona hatırlatıyordu.

Ve bu, onu hem kontrolsüzce korkutuyor hem de kaderci bir ağırlıkla derinden üzüyordu.

Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı. Kendi kendine fisıldadı:

“Her şey sadece bir kâbus... Sadece bir zihin oyunu.”

Fakat içindeki huzursuzluk, bunun yalnızca rüya olmadığını, aksine derinlere, ruhunun özüne işleyen kalıcı bir iz bıraktığını söylüyordu. O karanlık figür, aynadaki suret ve o kemik dondurucu fısıltı... Hepsî gerçektî.

Mirel, gözlerini açtı. Tavana baktı. Yorgun ama sarsılmaz bir kararlılıkla doluydu. Artık kaçış yoktu. Geçmişin hayaletleri, Sina aracılığıyla geri dönmüştü ve şimdi sadece kendi hayatı değil, o küçük kızın hayatı da tehlikedeydi.

"O seni istiyor..."

O ses, artık Mirel'in beynindeki bir yankı değil, yüzleşmesi gereken acımasız bir gerçektî.

Derin bir nefes daha aldı. Yataktan yavaşça kalktı. Artık korkmuyordu; sadece ne yapması gerektiğini biliyordu.

Hikâye, onun çocukluğunda başladığı yere geri dönmüştü.

Sonraki sabah, Mirel geceyi atlatamamanın verdiği o yoğun, kemik yoran yorgunluğuyla uyandı. Saatin sabah 7 olduğunu fark etti. Hemen kalktı, aceleyle bir şeyler atıştırdı ve içindeki huzursuzluğa rağmen hazırlanıp kliniğine doğru yola çıktı.

Göz altları, uykusuzluğun ve korkunun derin mor izlerini taşıyordu. Odanın kapısını aralarken, dün gece aynada gördüğü yansımayı zihninden kovmaya çalıştı; ama kalbi, o tıkırtının ritmiyle atmaya devam ediyordu.

Kliniğin sessiz koridorunda yürürken, kolunda dosyalarla bir hemşire yaklaştı ona.

— Hastanımız küçük Nedim, dedi hemşire, sesi telaşlıydı, bugün biraz daha erken geldi, Mirel Hanım.

Mirel duraksadı. Zihnindeki karmaşa anlık da olsa dağıldı, yerine mesleki bir alarm yerleşti.

— Erken mi? Nesi varmış? diye sordu, sesi kuru ve keskindi. Hemşire, dosyasını karıştırdı.

— Annesi kapıda çok endişeliydi. Sabah uyandığında Nedim'in sadece ağladığını ve oda kapısını kilitlemeye çalıştığını söyledi. Hiçbir şeye tepki vermiyormuş. Durumu dünkünden daha kötü görünüyor.

Mirel, içindeki korkunun acısını profesyonel bir maskenin ardına gizledi. Artık biliyordu ki, o karanlık varlık, sadece onu değil, onunla bağlantılı olan çocukları da hedef alıyordu. Sina'nın aksine Nedim, daha somut bir travmanın kurbanıydı, ama bu karanlık bağ her ikisinde de aynı etkiyi yaratıyor muydu?

—Pekâlâ, dedi Mirel, derin bir nefes alıp dosyayı hemşireden aldı. Gözleri, koridorun sonunda oturan, küçük bir yumak gibi görünmez olmaya çalışan Nedim'i buldu.

—Onu hemen hazırlayalım. Bu seansa ihtiyacımız var.

NEDİM'İN SESSİZLİĞİ VE IZDIRABIN RESMİ

Mirel, dosyayı hemşireden aldıktan sonra hızla odasına yürüdü. Kapıyı açtı ve odaya Nedim'i getiren anneye sakin bir tebessüm gönderdi.

— Merhaba, Nedim, dedi, her zamanki gibi dizlerinin üzerine çökerek. Annen onu buraya getirdiğin için çok cesur olduğunu söyledi.

Nedim, Mirel'in önündeki sandalyede bir hiçlik yumağı gibi oturuyordu. Gözleri yaşla doluydu, omuzları görünmez bir yükün altında bükülmüş, yüzü bembeyazdı. Sadece titriyor, cevap vermiyordu.

Annesi hızla odadan çıktıktan sonra Mirel, Nedim'e yaklaştı.

— Biliyorum, Nedim. Bazen konuşmak çok zor gelir. Ama

burası, senin kendi kararlarını verdiğin yer. İstersen bugün konuşmayız. Ama bir şeyler yapabiliriz.

Mirel, önüne kâğıtları ve boyaları koydu. Nedim, ilk başta elini bile uzatmadı. Mirel, sabırla bekledi, dünkü gibi boşluğu doldurmadı.

— Bana resimle anlatabilirsin, küçük adam, dedi yumuşakça. Kelimelerin yapamadığı şeyleri renkler yapar. Sana acı veren o şeyin nasıl görüldüğünü çizebilirsin.

Bu cümle, Nedim'in küçük bedeninde ani bir tepkiye yol açtı. Gözleri, Mirel'e kısa bir anlığına dehşetle kilitlendi. Sanki bir sırrı ifşa etmişti. Hızla, titreyen eliyle siyah ve koyu kırmızı boyaları kaptı.

Çizim, ilk başta karmaşık bir karalama gibiydi, ama kısa sürede kâğıdın merkezinde dehşet verici bir şekil belirginleşmeye başladı:

1. Siyah, devasa bir gölge: Kâğıdın büyük bir kısmını kaplıyordu.
2. Kırmızı ve parçalanmış bir figür: Gölgeli figürün alt kısmında, kırmızıyla çizilmiş, insan şeklinden çıkmış, kırık bir vücut vardı.
3. Gözler: Nedim, gölgeye kendisine ait olmayan, irileşmiş ve tehditkâr gözler çizdi. Tıpkı Sina'nın seansında Mirel'in gördüğü o çarpık ifade gibi.

Mirel, Nefesini tuttu. Bu resim, bir çocuğun hayal gücünün ürünü olamayacak kadar acımasız ve gerçekçi görünüyordu. Bu, Nedim'in yaşadığı fiziksel istismar travmasıyla, Sina'nın bahsettiği karanlık varlığın birleşimi gibiydi.

Mirel, kalbi hızla çarparken, resme değil, Nedim'in gözlerine baktı.

— Bu... Sana acı veren kişi mi? diye fısıldadı.

Nedim, kalemi düşürdü. Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı, ama hâlâ sessizdi.

Mirel, riski göze alarak bir sonraki soruyu sordu:

— Peki... O sana bir şeyler söyledi mi?

Bu soru, Nedim'in son direncini kırdı. Küçük çocuk hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Başını iki yana salladı, sesi tamamen boğulmuştu.

Ancak Mirel'in kulağına, Nedim'in hıçkırıklarının arasından, alaycı ve yaşlı bir fısıltı ulaştı. Fısıltı, Mirel'in zihninde yankılandı:

"Onu istedim. Ve aldım. Tıpkı seni isteyeceğim gibi, Mirel."

Mirel'in başı döndü. Odadaki hava buz kesmişti. Sanki dün geceki kâbus, şimdi gündüzün ortasında, Nedim'in bedenini kul lanarak geri gelmişti.

Gözleri Nedim'e kaydı. Çocuğun yüzünde anlık bir gülümseme belirdi. Bu, Nedim'e ait olmayan, ürkütücü bir memnuniyet ifadesiydi.

Nedim, kâğıttaki çizime baktı. Titremesi kesildi. Ve o, Mirel'e Sina'nın sözlerini fısıldadı:

— O! Evet, O... Seni istiyor. Ve O, kimi isterse alıyor...

Mirel, oturduğu yerden geriye düştü. Nedim'in gözleri, tıpkı Mirel'in aynadaki yansımalarının gözleri gibi, simsiyah, derin ve boştu. Mirel, iki çocuğun yaşadığı travmanın artık kendi gerçekliğinin bir parçası olduğunu, geçmişinden gelen o karanlık figürün geri döndüğünü anladı.

Bu, bir terapi seansı değil, kendi çocukluğunun bitmeyen kâbusuydu. Mirel'in kurtarılmaya ihtiyacı vardı.

O an, Mirel'in zihni bir kez daha kontrolsüzce sarsıldı. Oadaki duvarlar yavaş yavaş üzerine doğru kapanıyor gibiydi; Nedim'in bedeni ise sanki karanlık bir güçle besleniyormuş gibi normal boyutlarının ötesine geçiyordu. Gözlerini hızla kapattı ve çaresizce, defalarca mırıldandı:

"Bunlar gerçek olamaz... Gerçek değiller... Sadece zihnimin oyunu."

Gözlerini tekrar açtığında, korkunç görüntü yok olmuştu. Nedim, hâlâ karşısında, sandalyede hıçkırıklarla sarsılıyor, küçük bedeni fiziksel ve duygusal acıdan titriyordu. Mirel, Nedim'in duruşundan, titremesinden ve çizimdeki şiddetten, babasının ona yaşattığı hem fiziksel hem de sözlü şiddetin yıkıcı etkilerini net bir şekilde görebiliyordu.

Mirel, kalbindeki fırtınaya rağmen profesyonel maskesini takındı. Sessizce, odadan çıkmak için izin istedi:

— Birkaç dakikalığına annenle konuşmam gerekiyor.

Koridora çıktığında, Nedim'in annesi yerinde huzursuzca bekliyordu. Mirel, duygularını kontrol ederek, durumu olanca açıklığıyla anlattı. Nedim'in çizdiği acı dolu resmi ve çocuğun içine düştüğü çaresizliği paylaştı.

Anne, Mirel'i dinlerken elleriyle yüzünü kapattı. Gözyaşları durmuyordu.

— Biliyordum... Hep biliyordum, diye inledi, sesi pişmanlık ve suçluluk doluydu. Ama korktum. Karşı çıkmaya hiç cesaretim olmadı.

Mirel, annenin omzuna dokundu. Sesi nazik ama kesindi:

— Artık biliyorsunuz. Ve artık bir seçim yapma zamanı. Nedim'i kurtarmak sizin elinizde.

Kadın, başını Mirel'e kaldırdı. Gözyaşlarının arasından ilk kez donuk bir kararlılık parladı. Yıllardır boyun eğdiği korkunun zincirlerini kırmaya karar vermişti.

— Haklısınız, diye fısıldadı. Oğlum ve kendimi... Kurtarmalıyım.

Mirel, annenin bu kararının ağırlığını hissetti. Nedim, artık hem somut bir istismar kurbanı hem de Mirel'in kendi karanlığıyla yüzleşmesine neden olan katalizördü.

Mirel, o gün Nedim'in annesiyle yaptığı konuşmanın ağırlığı ve kendi zihninin ona oynadığı oyunların yorgunluğuyla kliniğinden ayrıldı. Evine döndüğünde, kendini koltuğa bıraktı. Zihni, Sina'nın ürkütücü sözleri ve Nedim'in çizdiği karanlık gölge arasında gidip geliyordu.

Televizyonun loş ışığı odayı aydınlatıyordu. Kanalları amaçsızca değiştirirken, ekranda beliren son dakika haberi gözlerine keskin bir bıçak gibi saplandı:

"Ayrılmak istemeyen koca dehşeti yaşattı: Eşini ve çocuğunu öldürdü."

Haber metnindeki isimler ve ekrandaki bulanık fotoğraflar, Mirel'in kanını dondurdu. Yüz hatları, o sabah kliniğinde gördüğü Nedim'in annesine ve küçük Nedim'e aitti. Kurtarmaya söz verdiği, o son umut ışığını gördüğü anne ve çocuktaki.

Gözleri habere takılırken, soğuk bir korku ve dehşet gözleminde parıldıdı. Göğsü, haberin etkisiyle görünmez bir mengene tarafından sıkılıyormuş gibi oldu; nefes alamıyordu âdeta. Bütün gücüyle kendini koltuktan yere çaktı, bilinci bulanıktı.

Nefes alması gerekiyordu. Hemen. Ancak etrafındaki dünya zaten böyleydi; acımasız, adaletsiz ve vahşi.

"Hayır... Hayır, olamaz" diye inledi.

Aklımdan, kliniğinde yüzleştiği tüm kadınların ve çocukların hikâyeleri geçti. Kadınlar zaten dünyada bunları hep yaşıyordu. Şiddet... Kontrol... İşkence, eziyet ve kaçınılmaz ölüm.

Annesi de yaşamıştı. Yıllar önce Mirel'i korumak için boyun eğdiği şiddet... O annenin, o çocuğun kaderi, kendi annesinin kaderiyle ürkütücü bir şekilde örtüşmüştü.

Nedim'in çizdiği o karanlık, devasa gölge birdenbire anlam kazandı. O, sadece istismarcı bir baba değil, ölümü getiren kaçınılmaz bir felaketti. Ve Mirel, hem Sina'nın sözleriyle hem de Nedim'in çizimiyle bu felaket hakkında uyarılmıştı.

Mirel, odanın ortasında, dizlerinin üzerinde dondu kaldı. Nedim'i ve annesini kurtarmak için sadece saatler önce elinde bir umut vardı. Şimdi, o umut, televizyon ekranından yayılan soğuk, acımasız bir gerçeğe dönüşmüştü.

Nedim'i kurtaramamıştı.

Bu düşünce, Mirel'in zihninde kızgın bir demir gibi dağlandı. Kalbindeki suçluluk, dünkü kâbuslardan ve hayaletlerden çok daha ağırdı. O karanlık figür, o şey, gerçek bir trajedi üzerinden zafer kazanmıştı.

Mirel yavaşça ayağa kalktı. Bedeni sarsılıyordu ama gözlerinde artık korkudan daha derin bir duygu vardı: Yemin.

"Ama... Geriye kalanları kurtaracağım" diye fısıldadı, sesi kuru ve kırılmıştı.

Bu söz, Mirel'in artık sadece bir terapist olmadığını gösteriyordu. Nedim'in ölümü, onun için bir uyandırma çağrısıydı. Mirel'in kendi çocukluk travmasıyla gelen, omuzlarına yüklenmiş bir savaşı bu.

Yıllar önce annesi, onu kurtarmak için sesini kesmişti. Mirel, şimdi o sesi yeniden bulacak ve karanlığın hedef aldığı diğer masumları kurtaracaktı. Gözleri doldu, ama yaşlar akmadı. İçinde sadece saf bir öfke ve korkunç bir suçluluk kalmıştı.

Mirel, titreyen elleriyle yerden destek alarak doğruldu. Kliniğe geri dönmeliydi. Bu artık bir psikoloji vaka dosyası değil, hayatta kalma mücadelesiydi.

Zihninde Sina'nın o ürkütücü, çarpan görüntüsüne takıldı. Nedim'i alamamış olabilirdi ama Sina hâlâ oradaydı.

Mirel, odasından hızla çıktı.

Mirel, gözyaşlarını ve suçu bastırarak, o gece yarısı kliniğe geri gitti. Şehir, derin bir uykuya dalmışken, kliniğin koridorları ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Her adımının yankısı, Mirel'in kafasında Nedim'in çılgılığı gibi dönüyordu.

Kapıyı sessizce açtı. Odanın loş ışığını yaktı ve masasına oturdu. Etrafındaki sessizlik, onu daha önce hiç olmadığı kadar rahatsız ediyordu. O karanlık figür, her an bir köşeden çıkıp ona bakacakmış gibi hissediyordu.

"Odaklan, Mirel. Odaklan" diye fısıldadı kendine.

Hedefi basitti ve hayatıydı: Sina hakkında araştırma yapmak.

Mirel, Sina'nın dosyasını bulmak için arşiv odasına yöneldi. Eski, tozlu klasörleri karıştırırken, parmakları titriyordu. Sina'nın dosyası, diğer çocukların kayıtlarının arasında, soğuk bir tehdit gibi duruyordu.

Dosyayı masasına getirdi. Sayfaları teker teker, cinayet mahallini inceler gibi detaylıca incelemeye başladı. Annesinin söyledikleri, ilk seansın notları, çizimler... Her kelime, Mirel'in zihnindeki o karanlık tehdidi doğruluyordu.

Gözleri, Sina'nın ilk çizimine takıldı. Siyah gölgeler ve o parçalanmış kedi cesedi detayı... Ardından zihni, Nedim'in çizdiği o kırmızı-siyah karartıya kayd. İki çizimde de travmanın ötesinde, aynı karanlık, devasa gölge vardı. Bu bir tesadüf değildi. Bu, aynı avcının imzasıydı.